

Okrog partizanske grobnice pred kinodvorano na Črnučah je ponavadi vse polno smeti, spomenik pa služi tudi za prislanjanje koles.

Slabši uspeh kot lani

Četrtošolci na bežigrajski gimnaziji razočarali

Uspeh ob polletju je na bežigrajski gimnaziji letos za dobra dva odstotka slabši kot lani, saj je v prvem polletju pozitivnih 67,60 odstotkov dijakov. Zanimivo pa je, da se srednja ocena ni spremenila in je natanko taka kot v lanskem šolskem letu — 3,13. Najbolj so razočarali četrtošolci, ki so le 68,59 odstotni, kar je za deset odstotkov manj kot lani in slabše kot že dolgo ne. Trije četrtri razredi so sicer na prvih treh mestih po uspehu (v enem so ob polletju prav vsi učenci pozitivni), zato pa sta dva četrta razreda prav na dnu z manj kot 50 procenti. Vsekakor bodo imeli

četrtošolci letos še precej dela, če bodo hoteli sploh priti do mature in jo potem tudi uspešno opraviti. V ostalih oddelkih se uspeh od lani ni bistveno spremenil, posebno zadovoljni pa so z drugimi razredi, ki navadno precej popustijo. Sicer pa je na gimnaziji kar precejšnja gneča, saj je 825 dijakov razdeljenih v 27 razredov, med katerimi je precej tudi intenzivnih — angleških in matematičnih. Prostor na gimnaziji, kjer je letos skoraj 50 dijakov več kot lani, ni več in tako bodo ob novem šolskem letu prav gotovo v zadregi. Kot običajno, so tudi to-

krat ob polletju pripravili učnovzgojno konferenco, na kateri so se dijaki in profesorji skupno pogovorili o nekaterih problemih. Med temi je prav gotovo treba omeniti kajenje, ki se ga dijaki nikakor ne morejo odvaditi. Zato bo mladinska konferenca pripravila razprave o škodljivosti kajenja in tudi sprejela odločitev, kako bodo to razvado na gimnaziji skušali zatreti. Dijaki so tudi želeli, da bi lahko sami bolj aktivno sodelovali pri podajanju nove snovi — tako naj bi nekateri učenci pripravljali referate ali pa bi vsi predelali učno snov in jo potem v šoli skupno predelovali. Zanimivo pa je tudi predlog predstavnika nižjih letnikov, ki meni, da bi morala biti selekcija v prvih dveh letih še večja, da bi tako na gimnaziji ostali res le tisti, ki so sposobni in dovolj prizadevni. Zelo se je razširilo tudi prepisovanje domačih nalog in to ne več med odmorji, ampak kar med šolskimi urami. Zato bodo profesorji odslej na to bolj pozorni.

Precej učencev ne prihaja v gimnazijo samo v času pouka, ampak se zbirajo tudi popoldne ali po pouku, ko imajo sestanke najrazličnejši krožki, ki jih je na gimnaziji res precej. Dramski krožek je tudi letos zelo aktiven in bo ob koncu šolskega leta pripravil daljšo igro. Letos se je izredno razvil tudi markistični krožek, ki na rednih tedenskih sestankih razpravlja o najpomembnejših družbenopolitičnih vprašanjih, ob obletnici Leninove smrti pa so se na dveh sestankih spomnili tudi velikega revolucionarja — spregovorili so o njegovem delu in življenju in prebrali odlomke iz nekaterih njegovih del. Zelo aktivni so tudi filmsko-glasbeni krožek, astronomski in biološki krožek in drugi.

Tudi letos so učencem, ki so se najbolj izkazali pri izvenšolskem delu, ob presernovem dnevu podelili knjižne nagrade — tako priznanje je dobilo kar 53 učencev. Ob slovenskem kulturnem prazniku pa so pripravili tudi zelo uspešno predstavo, v kateri je učenka Lidija Žumer najprej spregovorila o kulturi danes in našem odnosu do kulture, nato pa je pripravil krajši program glasbeni krožek.

Tudi šolsko športno društvo ne miruje. Kot vsako leto so tudi zdaj pripravili tekmovanje med razredi v raznih športnih panogah, ob Novem letu pa so prvič pripravili tudi košarkarski turnir, ki je lepo uspel.

STANE DROLJC

Pisma bralcev

TO NI POT DO ZAUPANJA

V bife v Savskem naselju ne zahajamo preveč pogosto. Le kadar ima kdo od nas rojstni dan ali praznuje kaj drugega, stopimo tja na kozarek piva, ob katerem vržemo besedo ali dve. Res smo še precej mladi, od osemnajst pa do dvajset let smo stari, zato s pijačo res ne pretiravamo. Tako je bilo tudi zadnjič. Kazalec na uri se je že blizal enajdvajseti uri, naša kozarci so bili prazni in hoteli smo se odpraviti, ko so v bife stopili trije miličniki. Vsak je odšel k svoji mizi in tako je tudi k naši pristopil mlajši tovariš, ki je brez pozdrava zahteval osebne izkaznice.

»Kdaj si rojen?« nas je vse po vrsti spraševal. Nič kaj prijazno. Pa tudi ne vemo, od kdaj je pri nas tikanje že tako razširjeno. Seveda zaradi tega nihče od nas ne bi rekel besede, saj morda tudi sami včasih nismo najbolj vljudni.

Eden od nas pa ni iz Savskega naselja in miličnik mu je zabrusil: »Kaj pa ti iščeš tukaj?« Ura je bila 21, bili smo povsem mirni in trezni in vendar smo po tem pogovoru izpadli vsi kot nekakšni smrčavci, ki bi morali biti v postelji vsaj dve uri prej. Pa čeprav smo, če drugega ne, že vsi polnoletni. Ob tem se sprašujemo: čemu je potreben tak odnos — kaj ni to le pot, ki se oddaljuje od prijateljstva med miličniki in ostalimi občani, namesto da bi vodila k temu cilju.

A. O.

SMO RES VSI TATOV?

Samopostrežne trgovine so res koristna pridobitev prejšnjega desetletja. Sprva, ko so jih uvažali, so bili vsi prodajalci kar nekam zaskrbljeni in zato so vsaj v začetku precej pazili na tiste, ki so želeli

odnesti nabrano blago, ne da bi ga plačali. Ščasoma pa smo se na nove trgovine vsi navadili in tudi nezaupljivosti v samopostrežnih trgovinah v glavnem ni več. Seveda sem ter tja še vedno izgine kakšen predmet, vendar temu se v naši družbi vsaj zaenkrat še ne moremo izogniti.

Kaže pa, da v samopostrežno trgovino Emone v Vojkovi ulici št. 3 zahajajo najbolj nepošteni prebivalci naše občine. Ze ko vstopiš v trgovino, te očenuje pretehtajo oči ene izmed uslužbenk in potem te spremljajo vso pot po trgovini. Še posebno dobro so opazovani tisti, ki se samo približajo oddelku, kjer prodajajo sladkarije in drobne predmete. Uslužbenke, ki navadno zelo »aktivno« brisejo prah ali pišejo cene na posamezne artikole, pri tem skrbijo, da noben gib kupca ni neopažen. Pri tem pa so seveda sila spretni in ko tako »neopazno« kontrolirajo kupca, privlečejo pozornost vseh ostalih, ki so v bližini in ti v ubogemu in največkrat nedolžnemu potrošniku že vidijo potencialnega tatu.

Ob tem razmišljam, ali je res potrebno tako delo nekaterih uslužbenk in če je, ali se ga ne bi moglo opraviti bolj obzirno. Mislim, da uprava izda več denarja za osebne dohodke teh uslužbenk, kot bi ga bilo potrebno za kritje neplačanih stvari, ki bi jih odnesli iz trgovine. Zdaj pa se marsikdo raje odpravi v trgovino na Titovi cesti, kot pa da bi kupoval v bližnji trgovini, kjer pa ne čuti zaupanja in prijaznosti.

T. R.

ZAKAJ SMO V TEMI?

Skrajna severovzhodna »konica« Savskega naselja (kot med Linhartovo in Savsko cesto) je že več kot eno leto v popolni temi, čeprav so tudi tu postavljene svetilke, kot drugje v naselju. Prosim za pojasnilo, zakaj smo ob razsvetljavo: po kazni, zaradi štednje, zaradi malomarnosti nememkoga?

Namesto pisarjenja bi seveda imeli radi razsvetljene ulice.

Z. S.

B. L.

BLAGOR GOLOBOM, KAJ PA LJUDJE?

Skromen prostor pred Fabianjevo ul. 41 v Savskem naselju ima prav gotovo precej skupnega z znanim Markovim trgovin Benetkah in londonskim Trafalgar Square. Sicer ni tako znamenit, zato pa se na njem najbrž zbira vsaj toliko, če ne še več golobov kot na zgoraj omenjenih turističnih točkah.

Seveda imajo golobi prav dober razlog, da se jih vsak dan zbere na nekaj kvadratnih metrih asfalta in skromne zelenice pred hišo, tudi po dvesto ali več. V bloku namreč živi dobrodušna gospa »Golobarka«, kakor so jo poimenovali stanovalci, ki golobom s svojega balkona v tretjem nadstropju vsak dan natrosi dovolj hrane. Najbolj pogosto je to razmočen kruh, ki se takrat, ko prileti z balkona, čudovito raztrešči in poškropi nekaj metrov naokrog. Golobi, ki na okoliških strehah že težko čakajo na redne obroke, seveda v hitu priletejo in s perjem zasujejo slučajne sprehalce. To seveda še ni nič hudega. Tisti stanovalci in mimoidoči, ki so se uspešni izognili kruhu, ki vsake toliko časa prifrči iz zraka in zaletom golobom, pa morda niso tako uspešni, ko »Golobarka« pospravlja svoj balkon in se vse odplake v curkih zlivajo na tla — ali pa na avtomobile, ki slučajno parkirajo tam spodaj.

Tisto, kar gre na eni strani noter, mora na drugi strani ven. To ugotavlja tudi nekatere stanovalke, ki so se s prelepo frizuro pravkar vrnile od frizerja ali tisti, ki redno odnašajo obleke v čistilnico in gospodinje, ki spodaj izešeno perilo zvečer še enkrat operejo — pa ne iz lastne zabave. Vse prošnje, protesti, pa tudi grožnje, nič ne zaležejo — golobi vsak dan dobivajo svojo hrano, saj je na njihovi strani tudi Društvo za zaščito živali. Ali obstaja tudi Društvo za zaščito ljudi?

B. L.

TURIZEM BREZ HOTELOV

Pester program Turističnega društva

z varstvom okolja, posebno še z Zvezo prijateljev mladine. Postavili bodo opozorilne table za varstvo narave, popisali naravne znamenitosti, sestavili pravila o obnašanju v urbanem okolju, pripravili razne očistevalne akcije, pripravili razgovore z vodstvi tovarn, delavnic in delovnih organizacij in podobno. S tesnim sodelovanjem z vsemi šolami na območju občine, bodo zagotovili tudi boljši stik z mladino.

Zaradi predvidenega novega zakona o društvih, delegatskega sistema v družbenem upravljanju in ustanavljanja interesnih skupnosti, se bo tudi naše turistično društvo vključilo v ustrezno interesno skupnost. S tem bodo lahko veliko pripomogli k nadaljnjemu razvoju turistične dejavnosti na območju občine.

Poleg tega bo turistično društvo tesno sodelovalo z vsemi krajevnimi skupnostmi, skupščino občine in mesta ter njihovimi organi, ki skrbijo za razvoj turizma.

Turizem se v naši občini še kar uspešno razvija, čeprav v občini ni enega samega hotela. Ta je seveda nujno potreben in treba bo čimprej rešiti tudi ta problem. Več kot dve tretjini vseh gostov je namreč tujcev. Največ tujcev je prav gotovo v campingu na Ježici, domači turisti pa se raje odločijo za študentske domove in zasebne sobe. Z dograditvijo novih turističnih objektov in seveda hotela bi se turizem v naši občini še bolj razvil. Seveda s tem ne mislimo, da turistično društvo v preteklih letih ni uspešno delalo. Nasprotno, v preteklem letu je bilo, na primer, v naši občini približno toliko nočitev kot v Dolenjskih toplicah.

V. BEZNIK

Bogatenje odnosov

Precej delovnih kolektivov in šol se je včlanilo v zvezo za kulturo

Odbor za pripravo X. kongresa ZKJ je sprejel tudi dokument o politiki in nalogah Zveze komunistov na področju kulture in znanosti. V tem dokumentu je med drugim rečeno, da se bo Zveza komunistov odločno zavzemala, da bo ustvarjanje v kulturi obrnjeno k bogatjenju odnosov med materialno proizvodnjo in samoupravno družbeno prakso. Delovni človek naj torej postaja vse bolj udeleženec v kulturnem življenju okolja v katerem živi in dela.

Takšen program si je zastavila tudi Zveza za kulturo občine Ljubljana—Bežigrad. Med ukrepi, s katerimi išče stik z delovnim človekom, pa je poleg ustanavljanja odborov za kulturo tudi priložnost pristop določenega kolektiva med člane občinske zveze za kulturo.

Na prireditvi, ki je bila 21. decembra lani organizirana v čast Dnevu JLA je bila prva podelitev listin, na podlagi pismenih izjav o pristopu, kolektivnim članom občinske zveze. Prejeli so jo naslednji kolektivi:

Gradbeno podjetje BEŽIGRAD, osnovna šola DANILE KUMAR, Inženiring za izgradnjo investicijskih objektov SMELT, časopisno-založniško podjetje DELO, osnovna šola BORISA KIDRIČA, pevski zbor »POSAVJE«, zavod za rehabilitacijo invalidov SRS, sindikalna organizacija podjetja DINOS.

7. februarja letos je bila druga podelitev listin in sicer v Festivalni dvorani in pooblaščenec slovenskega kulturnega praznika. Listine so tedaj prejeli:

Kovinsko podjetje IMKO, DPD Svoboda — Bežigrad, osnovna šola dr. VITA KRAIGHERJA, prosvetno društvo SAVLJE—KLEČE, osnovna šola FRANCETA BEVKA, glasbena šola FRANCA STURMA, osnovna šola FRANCA RAVBARJA, PIONIRSKI DOM in svet krajevne skupnosti BERICEVO—BRINJE.

V februarju mesecu je občinska zveza za kulturo dobila še tri izjave in sicer od GOSPODARKEGA RAZSTA-

VIŠČA, sindikalne organizacije podjetja MLADINSKA KNJIGA — TOZD TISKARNA in osnovne šole MAKSA PEČARJA iz Črnuče. Da bodo poslali pristopne izjave pa so obljubili tudi predstavniki podjetja ELMA, ENERGOINVEST in OPEKARNE — ČRNUČE.

Občinska zveza za kulturo meni, da akcija včlanjena v zvezo zelo napreduje in je zlasti vesela temeljnih organizacij združenega dela in krajevnih skupnosti, ki sta osnovni celici naše samoupravne socialistične družbe. Sicer je doslej pristopil le en svet krajevne skupnosti, verjetno zaradi tega, ker imajo sveti prav sedaj veliko drugega dela. Večina svetov gotovo dojema resnico, da bo njihovo delo lažje, če se bo prepletalo z resničnimi kulturnimi stvaritvami namenjenim občanom. Ne bi morda zapisali teh zadnjih besed, če kulturni delavci ne bi doživeli tudi žaljivega odnosa do kulturnih prizadevanj zveze.

S. KOMAN